

तदेवंस्तुत्वाभगवंतंक्षमापयितुंस्वापराधंनिवेदयति पश्येति हेईश मेनार्यदौर्जन्यं पश्य यदहं मायिनामपि मायिनि विमोहके त्वय्यपि स्वमायां प्रसार्य आत्मैश्वर्यमीक्षितुमैच्छम् अभिलषितवान् अहो एवं कर्तुं त्वय्यहं कियान्न किंचित् यथाऽग्नेरुद्धनाज्वाला अग्नौ न किंचित्तद्वदिति ॥ ९ ॥ रजो भुवः रजसो जातस्य अतः अजानतः अतएवाजावलेपांधतमोऽधचक्षुषः अजो जगत्कर्त्ताऽहमिति मदेन गाढतमोरूपेणांधीभूतेनेत्रेयस्य अतस्त्वत्तः पृथगीशमानिनः अन्यत्र प्रभुत्वेन वर्त्तमानोऽपि मायिनाथे सति नाथवान् मद्भृत्य एव अतएवोऽनुकंप्य इति मत्वा क्षमस्वेत्यर्थः ॥ १० ॥ ननु ब्रह्मांडविग्रहस्त्वमपि ईश्वर एवेति चेत्तत्राह काहमिति तमः प्रकृतिः महान् महत्तत्त्वं अहमहंकारः खमाकाशः चरो वायुः अग्निः वार्जलं भूश्च प्रकृत्यादि पृथिव्या तैरेतैः संवेष्टितो योऽडघटः स एव तस्मिन् वास्वमानेन सप्तवितस्तिः कायो यस्य सोऽहं क्वचते महित्वम् कथं भूतस्य ईदृग्विधानियान्यवि

पश्येश मेऽनार्यमनंत आद्ये परात्मनि त्वय्यपि मायिमायिनि ॥ मायां वितत्येक्षितुमात्मवैभवं ह्यहं कियानैच्छामि वार्चिरग्नौ ॥ ९ ॥ अतः क्षमस्वाच्युत मे रजो भुवोऽत्यजानतस्त्वत्पृथगीशमानिनः ॥ अजाऽवलेपांधतमोऽधचक्षुष एषोऽनुकंप्यो मायिनाथवानिति ॥ १० ॥ काहंतमो महदहं खचराग्निवार्भू संवेष्टितां डघटसप्तवितस्ति कायः ॥ केदृग्विधा विगणितां डपराणुचर्या वाताध्वरो मविवरस्य च ते महित्वम् ॥ ११ ॥ उत्क्षेपणं गर्भगतस्य पादयोः किं कल्पते मातुरधोऽक्षजागसे ॥ किमस्ति नास्ति व्यपदेश भूषितं तवास्ति कुक्षेः कियदप्यनंतः ॥ १२ ॥ जगत्रयांतो दधिसंप्लवो देनारायणस्योदरे नाभिनालात् ॥ विनिर्गतोऽजस्त्विति वाङ्मवैमृषा किं त्वीश्वरत्वन्न विनिर्गतोऽस्मि ॥ १३ ॥

गणितानि अंडानि त एव परमाणवः तेषां चर्या परिभ्रमणं तदर्थं वाताध्वानो गवाक्षा इवरो मविवराण्यस्य तस्य तव अतोऽतितुच्छत्वाच्च याऽनुकंप्योऽहमिति ॥ ११ ॥ अपि च गर्भगतस्य शिशोः पादयोरुत्क्षेपणं मातुः किमपराधाय भवति लोके अस्मिन् नास्ति व्यपदेशाभ्यां भावाभावशब्दाभ्यां स्थूलसूक्ष्मकार्यकारणशब्दैर्वाभूषितमभिहितम् एतेषां शब्दानां भुवि विषये उषितं स्थितमिति वा सर्ववस्त्वित्यर्थः हे अधोक्षज तव कुक्षेः अनंतः बहिः कियदपि किंचिन्मात्रमपि किमस्ति न किंचिदस्तीत्यर्थः अतः सर्वस्य तव कुक्षिगतत्वेन ममापि तथा त्वान्मातृवदपराधः सोढव्य इति भावः ॥ १२ ॥ किंच विशेषतोऽपि त्वत्तोममजन्मप्रसिद्धमित्याह जगत्रयेत्यादि जगत्रयस्यांते प्रलये उदधीनां संप्लवः संश्लेषः तस्मिन्नुदे उदके नारायणस्योदरे नाभिः तस्य नालादजो विनिर्गत इति यावाक् सा तावन्मृषान भवति वै निश्चितम् तथापि तु हे ईश्वर त्वत्तः अहं किं न विनिर्गतः नोत्पन्नोऽस्मि अपितु त्वत्त एवोत्पन्न इत्यर्थः ॥ १३ ॥